

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

17 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Iurie Diaconu,

Judecători – Ion Guzun, Liliana Catan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de către avocatul Boris Druță în numele inculpatului, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 martie 2019, în cauza penală, în privința lui

*Riter Egor XXXXX, năsut la XXXXX, domiciliat în
XXXXX.*

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond de la 22.10.2018 până la 28.12.2018;

Instanța de apel de la 21.01.2019 până la 11.03.2019;

Instanța de recurs de la 13.05.2019 până la 26.06.2019.

a c o n s t a t a t :

1. Prin sentința Judecătoriei Ungheni din 28 decembrie 2018, Egor Riter a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, și ținând cont de prevederile de art. 364¹ Cod de procedură penală, i-a fost aplicată pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 8 luni, cu executarea pedepsei într-un penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloacele de transport pe un termen de 3 ani.

A fost dispusă încasarea de la Mihail Riter Egor în beneficiul statului suma de 13 lei, 68 bani- cheltuieli suportate în cadrul urmăririi penale.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, Egor Riter fiind privat de dreptul de a conduce mijlocul de transport pe o perioadă de trei ani prin sentința Judecătoriei Ungheni din 16 aprilie 2013, termen care urma a fi calculat din 25 martie 2016, la 18 august 2018, aproximativ la ora 04:40, conducând automobilul de model „Renault Symbol”, cu n/î XXXXX, pe strada Romană din mun. Ungheni, a fost stopat de către angajații Inspectoratului Național de Patrulare a IGP. în timpul verificării actelor, cet. Egor Riter fiind suspectat de conducerea mijlocului de

transport în stare de ebrietate, a fost supus testării alcooltestului „Drager”, în rezultatul testării alcooloscopice s-a constatat că concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat de acesta constituie 1,24 mg/l, ce conform art. 134¹² alin. (3) Cod penal, reprezintă stare de ebrietate cu grad avansat.

Astfel, Egor Riter a încălcat cerințele Regulamentului Circulației Rutiere aprobat prin Hotărârea Guvernului RM Nr. 357 din 13.05.2009, prevăzute de pct. 10 conform căruia, persoana care conduce un vehicul trebuie:... alin. (2) să posede ...: lit. a) permisul de conducere perfectat pe numele său, valabil pentru categoria care face parte autovehiculul condus”; și pct. 14 lit. a) conform căruia, conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate....

Prin acțiunile sale intenționate Egor Riter a comis infracțiunea prevăzută de art. 264¹ alin. (4) Cod penal - *conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, care este privată de dreptul de a conduce mijloace de transport.*

3. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către avocatul Radu Nicorici în numele inculpatului Egor Riter, a depus în termen apel, prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei cu adoptarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie dispusă anularea ca fiind ilegală în partea stabilirii pedepsei penale cu aplicarea unei pedepse non privative de libertate sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

În motivarea apelului avocatul a invocat că, sentința în partea aplicării pedepsei este ilegală, neîntemeiată și posibilă de a fi anulată din mai multe considerente, or, pedeapsa aplicată una prea aspră..

De asemenea, apărătorul a susținut că, prin pedeapsa aplicată instanța pune o persoana în custodia statului la întreținere, avea alternativa de a aplica o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată pentru ca condamnatul să contribuie la activități neremunerate în folosul statului și pentru comunitatea locală.

Totodată, apelantul a menționat că, instanța avea posibilitatea să aplice prevederile art. 90 Cod penal, adică executarea pedepsei să fie suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune, însă a omis să ia în calcul aceste prevederi.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău 11 martie 2019, apelul declarat de către avocatul Boris Druță în numele inculpatului, a fost respins ca fiind nefondat cu menținerea sentinței atacate.

4.1. În motivarea deciziei pronunțate instanța de apel a reținut că, analizând în ansamblu probele cauzei penale date prin prisma art. 101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, permit instanței de apel de a concluziona despre existența în acțiunile inculpatului Egor

Riter a indicilor infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, potrivit elementelor constitutive, conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, de către o persoană ce nu deține permis de conducere.

Astfel, instanța de apel a subliniat că, sentința primei instanțe a fost contestată de către partea apărării în partea stabilirii pedepsei penale principale, însă ce ține de încadrarea juridică și vinovăție, sentința nu a fost atacată.

Subsecvent, instanța de apel a menționat că, la stabilirea pedepsei, instanța de fond a ținut cont de gravitatea infracțiunii, personalitatea infractorului, circumstanțele cauzei, precum și influența pedepsei asupra inculpatului.

În acest sens, instanța de apel a stabilit că, inculpatul Egor Riter anterior a fost condamnat de către Judecătoria Ungheni, sentința nr. 1-41/2013 în baza art.187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal și art. 264¹ alin. (3) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de 4 ani și 100 zile de închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

La 24 martie 2016 prin încheierea Judecătoriei Orhei nr. 21-52/2016, Egor Riter a fost eliberat condiționat înainte de termen de pedeapsa închisorii la termenul rămas neexecutat de 1 an, 1 lună și 17 zile, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe o perioadă de 3 ani. Pedeapsa de 1 an, 1 lună și 17 zile în baza art. 91 Cod penal a expirat la 25 mai 2017, însă pedeapsa complementară de 3 ani, privarea de dreptul de a conduce mijloacele de transport a început la 25 martie 2016 și expiră la 25 martie 2019.

În asemenea circumstanțe, instanța de apel a indicat că, instanța de fond corect a statuat că, antecedentul penal nu este stins și Egor Riter a comis infracțiunea în termenul de executare a pedepsei stabilite anterioare.

Astfel, instanța de apel a menționat că, inculpatul a fost condamnat la 16 aprilie 2013, însă pedeapsa complementară - privarea de a conduce mijloace de transport pe o perioadă de 3 ani începutul termenului urmează a fi calculat din 25 martie 2016, iar la 18 august 2018 a comis o altă faptă, deci în termenul executării pedepsei stabilite prin sentința din 16 aprilie 2013 (f.d.59). Infracțiunea comisă la 18 august 2018 de către inculpat face parte din categoria infracțiunilor ușoare și aceasta a fost comisă cu intenție, de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru alte infracțiuni și o infracțiune similară.

Instanța de apel a apreciat critic poziția apărării precum că, inculpatului ar fi rațional de aplicat o pedeapsă non privativă de libertate sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, or, inculpatul nu a pășit pe calea corectării, nu și-a făcut concluziile necesare fiindu-i dată o șansă de corectare fără izolarea acestuia de societate prin încheierea din 24 martie 2016 și acesta a comis repetat o infracțiune

similară cu intenție. Prin urmare, instanța de fond corect a stabilit că, pentru a se corecta, inculpatului urmează să-i fie aplicată o pedeapsă sub formă de închisoare cu executare.

În această ordine de idei, instanța de apel remarcată că, prima instanță corect, legal și întemeiat a aplicat în privința inculpatului o pedeapsă privativă de libertate sub formă de închisoare, cu stabilirea penitenciarului de tip semiînchis, deoarece corectarea și reeducarea inculpatului poate avea loc doar prin izolarea acestuia de societate.

În concluzie, instanța de apel a menționat că, soluția adoptată de către prima instanță își va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului, or, aplicarea unei pedepse penale sub formă de închisoare cu executare ar duce la conștientizarea de către inculpat a celor comise, cu atragerea unor concluzii corecte ce țin de comportamentul în locurile publice și siguranța traficului rutier.

De asemenea, instanța de apel a precizat că, pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei, caz incident în speța respectivă.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Boris Druță în numele inculpatului, prin care în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 2) și 6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea parțială a hotărârilor instanțelor de fond, în partea stabilirea pedepsei penale, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi decizii în această parte prin care inculpatului să îi fie aplicată o pedeapsă non privativă de libertate.

În motivarea cerințelor sale, apărătorul indică că, instanțele de fond în temeiul art. 364¹ Cod de procedură penală, eronat au redus pedeapsa doar cu 4 luni din pedeapsa maximă.

Mai mult, instanțele de fond au omis să ia în calcul faptul că, inculpatul și-a recunoscut vina, lipsește prejudiciul material sau moral.

Totodată, apărătorul menționează că, instanțele de fond urmau să dezvălui de care norme procesual penale s-au condus la pronunțarea hotărârilor, or, faptul că anterior inculpatul a fost condamnat, nu presupune un caracter imperativ de a stabili o pedeapsă sub formă de închisoare.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, prin care se solicită declararea inadmisibilității recursului, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, dar va ține seama de starea de fapt deja constatată prin hotărârea judecătorească definitivă.

Recurentul în recursul declarat invocă temeiul de drept prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 2) și 6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care instanța nu a fost compusă potrivit legii ori au fost încălcate prevederile art.30, 31 și 33 și instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței

Astfel, Colegiul penal susține că, avocatul declarativ invocă prevederile art. 427 alin. (1) pct. 2) și 6) Cod de procedură penală, fără a-și motiva poziția, mai mult, din textul recursului reiese că acesta nu este de acord cu aplicarea pedepsei penale, considerând-o prea aspră, temei prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală.

În acest sens, instanța de recurs consideră că, pedeapsa individualizată inculpatului, corespunde atât principiului proporționalității, cât și scopului pedepsei penale.

Reieșind din prevederile art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și din partea altor persoane.

Potrivit art. 75 alin. (1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

La caz, Colegiul penal constată că, infracțiunea săvârșită de către inculpat, este prevăzută de art. 264¹ alin. (4) Cod penal și se pedepsește cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore sau cu închisoare de până la 1 an.

Conform art. 16 alin. (2) Cod penal, infracțiuni ușoare se consideră faptele pentru care legea penală prevede în calitate de pedeapsă maximă pedeapsa închisorii pe un termen de până la 2 ani inclusiv. Astfel, instanța de recurs remarcă că inculpatul a săvârșit o infracțiune ușoară.

Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor în latura pedepsei penale, invocate în apel.

Colegiul penal menționează că, legiuitorul nu concretizează din care limite urmează a fi redusă pedeapsa – din limita maximă ori cea minimă prevăzută în sancțiune. Așadar analizând sintagma „limitelor de pedeapsă prevăzută de lege” deducem că legiuitorul a avut în vedere că pedeapsa, în cazul în care este închisoarea, se reduce cu o treime din maximul și din minimul prevăzut de sancțiune, stabilindu-se noi limite cu care trebuie să opereze instanța de judecată la stabilirea pedepsei inculpatului, astfel noile limite în speța dată sunt de 3 luni și 3,4 ani. În continuare instanța de recurs susține că instanța de apel corect i-a stabilit inculpatului o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 1 an și 6 luni care corespunde tuturor circumstanțelor cauzei și prevederilor legale.

Sub acest aspect și cu referire la argumentele din recursul apărării, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii instanței de apel, inclusiv, cele reproduse în pct. 4.1 din prezenta decizie, denotă că instanța de judecată a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind aplicarea pedepsei inculpatului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal și 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii.

Mai mult, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5 din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei, însă pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor

din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar.

În circumstanțele descrise mai sus, Colegiu penal va respinge ca fiind nefondate alegațiile apărării precum că, instanțele de fond urmau să dezvălui de care norme procesual penale s-au condus la pronunțarea hotărârilor, deoarece faptul că anterior inculpatul a fost condamnat, nu presupune un caracter imperativ de a stabili o pedeapsă sub formă de închisoare, or, instanța de apel clar și-a motivat decizia, soluție pe care instanța de recurs o însușește.

În acest sens, Colegiul penal subliniază că, deși art. 6 § 1 al Convenției obligă instanțele de a prezenta motive în susținerea hotărârilor sale, norma nu poate fi înțeleasă întru a obliga să fie adus un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*a se vedea Van de Hurk v. the Netherlands, 19 April 1994, §§ 59 și 61, Series A no. 288, și Burg and Others v. France (dec.), no. 34763/02, ECHR 2003-II*).

Astfel, Colegiul penal susține poziția instanței de apel care menționează că, nu constituie temei pentru aplicarea pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității față de inculpat argumentele precum că, inculpatul și-a recunoscu vinovăția, se căiește sincer de cele comise, are loc permanent de trai, nu a cauzat niciun prejudiciu, deoarece aceste circumstanțe, deși sunt în favoarea inculpatului, acesta nu este la prima abatere penală și continuă să comită infracțiuni intenționate, astfel că doar pedeapsa sub formă de închisoare este rațională pentru aplicare în circumstanțele stabilite pe caz.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) și alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e :

inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de către avocatul Boris Druță în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 martie 2019, în cauza penală în privința lui *Riter Egor XXXXX* ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la **02 august 2019**.

Președinte:

Judecători:

Iurie Diaconu

Ion Guzun

Liliana Catan